

“No hi ha tant de cinema

per a rebutjar projectes”

Tant a ‘Saïd’ com ara a ‘Tomándote’, l’actriu Núria Prims (Barcelona, 1972) és la protagonista d’històries que parlen de les relacions amb persones d’unes altres cultures, races i religions. De tot això i de la seva carrera interpretativa ens en parla una actriu que convé seguir de prop.

“No vaig gaudir prou fent ‘Nissaga de poder’, pels nervis o per falta de coneixements per superar el ritme de treball.”

Confessa que no és una amant de les entrevistes i encara menys de les conferències de premsa, per més que s’hi avé com una part més de la feina; d’una feina, la d’actriu, que estima per sobre de tot i de la qual ja pot presumir, a vint-i-vuit anys, d’haver-ne gaudit moltíssim, després d’haver provat registres diferents en cinema i d’haver tastat la popularitat d’un serial televisiu de la planta Benet i Jornet. Amb tot, la Núria Prims espera amb il·lusió pujar a l’escenari d’un teatre. Això s’entén, és clar, perquè aquesta barcelonina d’intensos ulls foscos, acabats de fer els divuit, deixà els estudis per matricular-se al Col·legi del Teatre de Barcelona i, alhora, començar a treballar en una companyia de mags. Després li va venir el debut cinematogràfic amb *Historias del Kronen*, de Montxo Armendáriz, i el seu paper de “nena de casa bona-Montsolís” a *Nissaga de poder*, tot un èxit de TV3. L’atracció que desperta la Núria davant la càmera no va passar per alt a la directora Teresa de Pelegrí, que l’escollí per interpretar el “Gust”, dintre el film col·lectiu *El domini dels sentits*. A continuació, la vam poder veure a *Un cos al bosc* de Joaquim Jordà, *Suerte* d’Ernesto Tellería, *Los años bárbaros* de Fernando Colomo, *Saïd* de Llorenç Soler i *La caverna* d’Eduard Cortès.

Aquests dies, mentre espera rellançar un nou projecte, acaba d’estrenar-se *Tomándote*, un film dirigit per la seva amiga Isabel Gardela, del qual la Prims és l’actriu principal: hi fa de Gabi, una escriptora barcelonina que, després de guanyar un important premi literari, li ve de gust d’assaborir els petits plaers de la vida. En aquest plàcid camí sentimental es toparà amb Jalil, un venedor de flors indo-musulmà, amb qui tindrà

una relació en què el fet religiós ocupa –diríem que inevitablement– un paper preponderant, sense esdevenir un drama. Es tracta d’una obra en què el cinema exposa dos mons diferents que dialoguen amb l’amor com a excusa i una tassa de te de fil conductor.

—Com ja va passar a *Saïd*, a *Tomándote* abora de ben prop la immigració i la diversitat cultural. Coincidència o interès especial?

—Em pot interessar en la mesura que visc en una ciutat i en un país on el tema és ben viu, ni més ni menys. Que hagi fet una altra pel·lícula que parli de la mateixa cosa, és una coincidència. Això sí, quan escull els projectes –quan ho pots fer, és clar– mires allò que t’interessa més, i *Tomándote* era interessant, un projecte d’aquells que no pots rebutjar. Però és que a Catalunya no hi ha pas tant de cinema, ni a Espanya tampoc, per a anar rebutjant projectes! Per això no puc dir: Com que ja he fet una pel·lícula d’aquesta corda, no en faré cap més de la mateixa. Ara, per molt que el tema de fons sigui el mateix, els tractaments són diferents, no té res a veure l’una pel·lícula amb l’altra.

—Creu que el cinema pot fer reflexionar sobre qüestions socials de tant d’interès com la de la immigració, possem per cas?

—Sí, és un recurs més. De totes maneres, i sense voler semblar pessimista, crec que qui es vol assabentar i documentar d’algun tema, ho fa allà on sigui, i qui no, prescindeix de tot, tant si veu pel·lícules com si no. Qui té ganes d’aprendre, busca el tracte amb la gent, va al cinema, i qui no, a qui neix indiferent –o “sonso”, que diria jo–, no li fa fred ni calor.

—Quina distància marcaria entre la

JOSEP M. COMITEL

"Treballar a televisió és guanyar experiència. Jo vaig interpretar el meu paper a *Nissaga* després de fer *Historias del Kronen*, al contrari del que fan molts actors, sobretot a Madrid."

Gabi, el personatge de *Tomándote*, i la Núria Prims?

—Home, si et dic que hi ha semblances em mullo massa, i per tant et diré que no, que no ens assemblem, o que només ens assemblem en la mesura que l'he interpretat jo, que li he donat vida. És cert, i en això sí que coincidim, que ella és una noia d'avui i de qualsevol ciutat. Al principi, quan vaig llegir-me'n el guió i vam començar els assaigs, em vaig pensar que entenia perfectament el personatge, i m'ho creia, em creia que era un personatge obert i de molt bon rotllo. Però cap a la segona setmana, em vaig adonar que no, que tot i que l'entenia i la respectava, sempre hi havia aquell punt..., aquell punt que em feia pensar que potser jo no era prou oberta per a entendre amb prou calma totes les coses que passaven a la Gabi. Em refereixo a certes situacions en què jo pensava: Aquesta paia hauria d'engagar-lo [el protagonista masculí] i dir que no. De mica en mica vaig aprendre que, només amb coneixement i amb calma, pots mantenir-te realment obert per opinar, conèixer i valorar millor les coses.

—És la primera vegada que li passa

això, que al cap d'uns quants dies de començar a treballar amb un personatge s'adona que, de cop i volta, sembla que el vagi redescobrint cada dia?

—Ha estat el personatge més complet que hagi tingut mai fins ara. Dels altres, no n'he pogut gaudir tant, perquè a mesura que vas creixent i tenint experiències, vas aprenent coses. Potser, per exemple, d'*Un cos al bosc*, en vaig quedar molt contenta i em vaig pensar que n'havia entès el personatge, perquè aleshores el meu sistema de treballar o els meus coneixements no arribaven a més. I potser, si la fes ara, potser em passaria com amb la Gabi de *Tomándote*, que no me la creuria a primera vista, m'explico?

—Sí, que és qüestió d'anar fent personatges i de descobrir registres. Però canviem de tema. Els serials de televisió són avui la millor escola de cinema? Ho dic, és clar, pel seu paper a *Nissaga de poder*...

—Treballar a televisió és guanyar experiència. El salt? Crec que cadascú l'ha fet diferent. Jo vaig interpretar el meu paper a *Nissaga* després d'haver fet *Historias del Kronen*, tot i que hi ha molta gent que comença a fer cinema després de fer televisió,

sobretot a Madrid. No ho sé, cada cas és diferent.

—Li ve de gust de tornar a la televisió?

—M'agradaria de tornar-hi per veure si he crescut, com a actriu, per gaudir-ne més.

—És que potser no va gaudir-ne prou fent *Nissaga*?

—No, per culpa dels nervis o per falta de coneixement a l'hora de saber-me'n sortir millor, de l'intens ritme de treball. O potser ara sabria protestar quan alguna cosa no m'agrada, com per exemple dir que necessito més base per a conèixer el personatge...

—A banda la televisió i el cinema, ha provat de fer teatre?

—Sí, jo he estudiat teatre, tot i que, per un seguit de raons, ho vaig deixar estar, però de seguida que pugui hi tornaré. En aquella època, a banda fer *Historias del Kronen*, també em vaig estar un any en una companyia de teatre. I tinc ganes de fer teatre, però és que no em criden!

—Confessi's: a que se'n mor de ganes, de fer teatre...?

—Sí, perquè m'agrada tot allò que sigui interpretar, gaudir-ne i provar..., i encara no n'he fet, de teatre.

—Quan pot triar, què tria primer, el guió o el personatge?

—No és pas aquesta la tria, sinó amb qui treballaràs, qui ha escrit el guió, qui el dirigeix, els altres actors, l'equip..., si el personatge és divertit o no, si interessa, si és gaire repetitiu... Són moltes coses, perquè s'ha de ser molt tiquis-miquis per a rebutjar propostes en aquesta feina, si és que realment t'agrada el cinema.

—Per on es mou millor, pel drama o per la comèdia?

—No ho sé, haig de provar moltes coses encara per saber per on em moc millor.

—Com a actriu, i si és que mai s'havia fixat cap objectiu o tenia cap somni, en quin punt del camí es trobaria?

—No ho sé tampoc, encara no sé on sóc. En aquesta feina no pots tenir cap mena de seguretat.

Jordi Finestres